

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.027/2022/8.
A felperes:	felperes (felperes lakóhelye) neve
A felperes képviselője:	dr. Szepesi Dóra (felperes lakóhelye)
Az alperes:	NAV Fellebbviteli Igazgatósága (1134 Budapest, Dózsa György út 128-132.)
Az alperes képviselője:	dr. Csepregi Judit kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	marasztalási tárgyú közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes, 18. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítélet száma

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek másodfokú perköltség összege másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra - fellebbezési eljárási illeték összege fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2015. május 1. napjától jelentkezett be újra az egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség hatálya alá, ezért az adóhatóság havi esedékességű egészségügyi szolgáltatási járulék fizetését írta elő. A felperes 2018. november 20. napján

kérte az egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség megszüntetését, adószámlája 124-es számú, Egészségbiztosítási Alapot megillető bevételek adónemén feltüntetett tartozás törlését, a már befizetett összegek kamatokkal való visszatérítését az elsőfokú adóhatóságtól. Kérelmében hivatkozott az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-75/11. számú és a C-503/09. számú döntéseire, valamint arra, hogy a 2018. őszi szemesztertől nappali tagozatos hallgatói jogviszonyban áll az egyetem neve akkreditált egyetemmel. Előadta, hogy járulékfizetési kötelezettsége nem áll fenn, a közteher megfizetése az állami költségvetést terheli éppúgy, mint a Magyarországon nappali tagozaton tanulmányokat folytató egyetemi hallgatók esetén.

[2] Az elsőfokú adóhatóság a felperes bejelentésének nyilvántartásba vételét a 2019. november 27. napján kelt elutasító határozat iktatószáma iktatószámú határozatával elutasította. Döntését a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 45/A. § (5) bekezdésére és a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 80. § (5) bekezdésére alapította. Indoklása szerint a benyújtott „igazolások” nem voltak elfogadhatók. A felperes bejelentéséhez az egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség megszűnésének tényét igazoló dokumentumot – többszöri felszólítás ellenére – nem csatolta, az Európai Gazdasági Térség (a továbbiakban: EGT) tagállamban létesített biztosítási jogviszonyra vonatkozó bejelentési kötelezettségének a Budapest Főváros Kormányhivatala XIII. Kerületi Hivatala Egészségbiztosítási Hatósági Főosztálya felé nem tett megfelelően eleget.

[3] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2020. március 12. napján kelt helybenhagyó határozat iktatószáma iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta a Tbj. 39. § (2) bekezdése és a 45/A. § (5) bekezdése alapján. Határozatában hivatkozott egyrészt arra, hogy a felperes belföldinek minősül, másrészt olyan adat nem áll rendelkezésre, ami azt bizonyítaná, hogy a felperes biztosított vagy esetében fennállna a jogszabályban nevesített egyéb, egészségügyi szolgáltatásra való jogosultságot biztosító körülmény. Az elsőfokú hatóság megállapításával egyezően a felperes által előadottakat és a becsatolt iratokat a jogosultság igazolására nem találta alkalmasnak; az EGT tagállamban létesített biztosítási jogviszonyát hitelt érdemlően nem igazolta. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a felperes egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettsége nem törölhető, nincs mód arra, hogy a megszűnés tényét az alperesi hatóság a nyilvántartásába bejegyezze.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[4] A felperes a megtámadási pert kezdeményezésére vezető kereseti kérelmén túl a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés d) pontjára alapított, marasztalásra irányuló kereseti kérelmet is előterjesztett, egy keresetlevélbe foglaltan. Marasztalásként kérte az alperesnek „magyar egyetemeken tanuló nappali tagozatos hallgatókkal azonos közteherviselés megállapítására való kötelezettség teljesítésére kötelezését”. Hivatkozása szerint egy jogerős közigazgatási döntés kikényszerítésére az adóhatóság rendelkezik jogosultsággal, amely megteremti a marasztalási kereset ténybeli és jogi alapját. Előadta, hogy 2011. év óta a Nemzeti Adó- és Vámhivatallal

ilyen jogalapon nyugvó ügyben folyamatos az egyeztetés, hivatkozott az EUB vonatkozó gyakorlatára is.

[5] Az alperes a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy az alperes a Tbj. 45/A. § (5) bekezdése alapján nem mondhatja ki, hogy a felperest a magyar egyetemeken tanuló nappali tagozatos hallgatókkal azonos közteherviselés terheli (35.K.703.056/2021/5. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal második bekezdés).

[6] Az elsőfokú bíróság 2021. május 31. napján kelt elsőfokú bíróság végzésének száma sorszámú végzésével a felperes – Kp. 38. § (1) bekezdés d) pontja alapján előterjesztett – marasztalásra irányuló kereseti kérelmét, mint önálló, a többi kereseti kérelemmel sem eshetőleges, sem vagylagos viszonyban nem állót elkülönítette.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest elsőfokú perköltség összege perköltség és elsőfokú kereseti illeték összege kereseti illeték megfizetésére.

[8] Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt a felperes keresetőségi jogát vizsgálta a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága 2/2004. KJE határozatának tükrében. Megállapította, hogy a felperes nem rendelkezik keresetőségi joggal, mert a peres felek között nem áll fenn olyan, a marasztalási per fogalmi elemének minősülő közigazgatási jogviszony, amelynek tükrében speciális marasztalásra irányuló pertípus kezdeményezhető lenne, a Tbj. 39. § (2) bekezdése, valamint 45/A. §-a alapján fennálló egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség nem tekinthető ilyen közigazgatási jogviszonynak. Rámutatott arra is, hogy a marasztalási per, mint pertípus annak lehetőségét is hivatott biztosítani, hogy a közigazgatási szerv léphessen fel felperesként.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] A felperes a fellebbezésében vagylagosan kérte a másodfokú bíróságtól az elsőfokú ítélet vagy annak rendelkező része hatályon kívül helyezése, illetve megváltoztatása mellett az érdemi eljárás lefolytatását, illetve az érdemi eljárás lefolytatására az elsőfokú bíróság kötelezését. Kérte továbbá az elsőfokú ítélet vagy annak rendelkező része saját hatáskörben való hatályon kívül helyezését.

[10] Állította, hogy az ítélet sérti a Kp. 2. § (1)-(4) bekezdéseit, a 84.§ (1) bekezdését, a 86.§ (1)-(2) bekezdését, 88.§ (1)-(2) bekezdését. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmeket nem merítette ki; a Kp. 86.§ (1) bekezdésében rögzített feladatát

-, a Kp. 2.§ (1), (3), (4) bekezdésben előírt kötelezettségét nem teljesítette, hatékony jogvédelmet nem biztosított; bizonyítási szükséghelyzet fennállása ellenére kizárólag alperes rendelkezésére álló iratok csatolására való kötelezése iránti, többszöri indítványát nem teljesítette teljességében. Az alperesnek felróhatóan hiányos iratanyag került csatolásra, az elsőfokú bíróság feladatkörébe tartozó cselekmény nem teljesülése miatt a hatékony jogvédelem, és a tisztességes eljárás általános feltételei nem teljesültek. Az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozott a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontjára. Álláspontja szerint a perbeli jogvitára a 2/2004 KJE határozat nem alkalmazható, az alperes a helyi önkormányzatnak nem jogutódja, a törvényszék által alkalmazott analógia kirívóan jogellenes. Anyagi jogszabálysértés körében a Tbj. 39. § (2) bekezdése, és a 45/A.§ rendelkezései sérelmére hivatkozott, mert azok az ítélet indoklására –álláspontja szerint – nem alkalmasak.

[11] Az elsőfokú bíróság eljárása az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésébe és a 28. cikk rendelkezésébe ütközött, az elsőfokú bíróság ítélete az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének első bekezdésével is ellentétes. Nem felelhet meg a józan észnek és a közjónak, erkölcsös és gazdaságos cél érvényesülése érdekében hozott határozat kritériumainak azon határozat, mely nyilvánvalóan jogellenes döntést tartalmaz.

[12] Az elsőfokú bíróság eljárásjogi jogértelmezését is sérelmezte, amely megfosztotta a bírósághoz való érdemi hozzáférés jogától, e körben hivatkozott a Emberi Jogok Európai Bírósága előtt folyamatban volt Al-Adsani kontra Egyesült Királyság [GC], 47., McElhinney kontra Írország [GC] 25., Golder kontra Egyesült Királyság 36., Bellet kontra Franciaország 36.,38., Nunes Dias kontra Portugália (dec.), Cañete de Goñi kontra Spanyolország 36., Miragall Escolano kontra Spanyolország, Zvolsky és Zvolska kontra Cseh Köztársasági 51. ügyekre.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a felperes perköltségben marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy nem áll fent a Tbj. 39. § (2) bekezdése, valamint 45/A. §-a alapján a peres felek között olyan marasztalási per fogalmi elemének minősülő közigazgatási jogviszony, amelynek tükrében e speciális pertípus kezdeményezhető lenne, a fennálló egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség nem tekinthető ilyen közigazgatási jogviszonynak.

[14] A felperes fellebbezésében nem jelölte meg továbbra sem azt a közigazgatási jogviszonyt, amely a marasztalási per létjogosultságát megeremti. Az alperesi adóhatóság nem mondhatja ki, hogy a felperest a magyar egyetemeken tanuló nappali tagozatos hallgatókkal azonos közteherviselés terheli, ugyanis az alperesnek a Tbj. 45/A. § (5) bekezdése alapján erre a jelen per alapjául szolgáló közigazgatási eljárásban nem volt és jelenleg sincs módja.

[15] Felperes alaptalanul hivatkozik a tisztességes eljáráshoz való jog, az Alaptörvény 28. cikke, és a közjó sérelmére; a Tbj.-ben és az Ebtv. -ben rögzített jogszabályi rendelkezésektől nem lehet eltekinteni; az Alaptörvényre hivatkozással felperes nem

mentesülhet a járulékfizetési kötelezettség alól. Az alapjogokra történő felperesi hivatkozás önmagában nem támasztja alá a marasztalási per megalapozottságát.

[16] Felperesnek az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikk 1. bekezdésére, és e körben az Emberi Jogok Európai Bírósága által az Al-Adsani kontra Egyesült Királyság, valamint a McElhinney kontra Írország ügyében született ítéletre történő hivatkozása alperes szerint nem elfogadható. Ezen ügyekben hozott döntés jelen ügy tárgyához nem kapcsolódik. Az Emberi Jogok Európai Bírósága kimondta továbbá, hogy az államok immunitására vonatkozó nemzetközi jogi szabályokon alapuló intézkedések nem tekinthetők olyannak, amelyek aránytalanul korlátoznák a bírósághoz fordulásnak az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében megfogalmazott jogosultságát. Ezek kívül azt is megállapította, hogy a 6. cikkben foglalt tisztességes tárgyaláshoz való jog nem sérült.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson bírálta el.

[19] A felperes kereseti kérelméből, valamint azt követő tárgyaláson tett nyilatkozatából egyértelműen megállapítható, hogy a Kp. 38. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozva marasztalási pert kívánt indítani. Ennek beazonosítása jelentőséggel bír a peres eljárás mikénti lefolytatása, a per törvényi kereteinek azonosítása szempontjából. A felperes egy keresetlevélbe foglalt megtámadási pert kezdeményező kereseti kérelmei, illetve a marasztalási per alapjául szolgáló, idézett keresete törvényi kizáró rendelkezés hiányában engedett keresethalmazatban állhattak, a felek által az alkalmazott elkülönítés nem volt vitatott. A Kp. 37. § (1) bekezdés f) pontja értelmében a felperes feladata, hogy a keresetlevélben megjelölje a közigazgatási tevékenységgel okozott jogsérelmét, ám nem akadálya a bírósági vizsgálatnak a konkrét jogszabályi hely megjelölésének elmaradása, ha a keresetlevélből a kifogásolt jogszabálysértés a bíróság által beazonosítható. A keresetlevél alapján a marasztalási kérelem szempontjából releváns jogsérelem megállapítható volt, a felperes formálisan eleget tett e kötelezettségének. Az pedig a jogvita érdemére tartozó kérdés, hogy a jogsérelem alapos-e vagy sem, a megsértettként állított jog a felperest megilleti-e vagy nem, s ez alapján marasztalásnak van-e helye. Mindezért a keresetlevél visszautasításának nem lett volna helye, érdemben kellett vizsgálni a keresetet, függetlenül attól is, hogy a felperes a marasztalási igényét nem összezszerűsítette.

[20] A másodfokú bíróság szerint elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor először azt vizsgálta, hogy van-e akadálya a kereset érdemi elbírálásának. A keresetindítási jog és a keresethőségi jog vizsgálatát helyesen kezdte meg a szempontból, hogy a felperes

által állított jog (jogsérelem) és annak érvényesítésére megfogalmazott kereseti kérelem szempontjából tisztázást nyerjen az, hogy a jogállításhoz kapcsolódóan létezik-e olyan közigazgatási jogviszony, amin belül az érvényesíteni kívánt jog fellelhető, s ebből következően érvényesítése objektíve lehetséges egyáltalán. E vizsgálódása keretében érdemben helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresetőségi joga nem áll fenn, mert a jogállításhoz kapcsolódóan, a jogsérleme marasztalást megalapító anyagi (alanyi) jog, annak keretét adó közigazgatási (szerzett vagy az anyagi jogi feltételek fennállására tekintettel jogszerűen megszerezhető alanyi jogra nézve keletkező) jogviszony nem áll fenn a felek között, szemben a megtámadási perben megtámadási per ügyszáma érintett, felek között fennálló közigazgatási jogviszonnyal (kérelmezés). A Tbj. 45/A. § (5) bekezdése alapján ugyanis az alperest az a kötelezettség terheli, hogy a törvényi feltételek megléte tekintetében igazolt kérelemre törölje visszamenőleges hatállyal a külföldön élő kötelezett személy (Tbj.) 39. § (2) bekezdése szerinti járulékfizetési kötelezettségét. A törvényi feltételek [Tbj. 45/A. § (5) bekezdés a) és b) pontja szerinti konjunktív feltételek hitelt érdemlő] igazolása teremti meg az alperes kötelezettségét, azaz a kérelmet előterjesztő alanyi (anyagi) jogát, s nem a felperesi kereseti jogállítása, az, hogy a Magyarországon nappali tagozatos hallgatóként tanulmányokat folytatókkal a közösségi jog alapján állítása szerint megítélendő azonos jogi helyzete a visszamenőleges hatályú törlésre való jogát megalapítja.

[21] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát, vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog tehát alkotmányos alapjog, amelyet a jog-, vagy jogos érdeksérelem szenvedett fél vehet igénybe. A jogorvoslathoz való jog gyakorlásának jogellenes megtagadása Alaptörvény-ellenességnek minősül, ezért különös körülményt, alapos vizsgálatot igényel annak eldöntése, hogy az állított jog, vagy jogos érdeksérelem megalapozza-e a jogorvoslathoz való jogot. A kérdés azért vet fel gyakran jogalkalmazási nehézséget, mert az Alaptörvény rendelkezését kifejtő egyes eljárási törvények csak általános definíciókat adnak, amit mindig a konkrét ügyben, az adott körülmények gondos értékelésével lehet tartalommal kitölteni. A perindítási (keresetindítási) jog és a keresetőségi jog a közigazgatási perben érvényesülő jogfogalmak, amelyek a perrendi szabályokban nem szerepelnek, a jogtudomány, illetve a joggyakorlat a tételes jogi normákból vezette le ezeket az elnevezéseket. A perindítási jog arra ad felhatalmazást, hogy valaki felperesként közigazgatási pert indítson, a jogszabálysértő közigazgatási tevékenységből eredő érdeksérleme miatt jogorvoslati jogát gyakorolja. A közigazgatási döntés esetleges jogsértő jellege azonban nem mindig érinti a felperes jogát, vagy jogos érdekét, azaz nem minden jogszabálysértés okoz érdeksérelem a számára. Ezt a jog-, vagy érdeksérelem fejezi ki a keresetőségi jog. Önmagában tehát a perindítási jog nem eredményezi egyben a kereset érdemi elbírálásához való jogot, ahhoz szükséges a keresetőségi jog fennállása is. A keresetőségi jog a klasszikus megtámadási per intézményéhez kapcsolatosan fejlődött a joggyakorlatban, a Kp. új rendszerében, a bevezetett új kereseti kérelmek és pertípusok rendszerében új és újabb vizsgálati irányt tesz szükségessé, mint az érintett elsőfokú bíróság eljárásban.

[22] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a - Kp. 17. § a) pontja és 88. § (1) bekezdése alapján - szükséges a felperes keresetőségi jogát is vizsgálni. Valakinek a jogát vagy jogos érdekét az adott ügy akkor érinti közvetlenül, ha vitathatatlan, közvetlen, nyilvánvaló (jogi) érdekeltsége fűződik ahhoz, hogy a rá vagy másra vonatkozó jogot, illetve kötelezettséget a hatóság megállapítja-e, és ha igen milyen tartalommal. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett 2/2004. számú KJE 2. pontja jelen jogvitában annyiban irányadó, hogy a

kereshetőségi jog fennállása hiányában a kereset érdemi elutasításának van helye, ami olyan általános megállapítása a KJE-nek, amely az érintett közigazgatási jogterületről független, általános perjogi kérdésre adott válasz.

[23] Megalapozhatja a kereshetőségi jogot a jogszabálysértő közigazgatási döntés. A sérelmet szenvedett fél ilyenkor igényt tarthat a határozat érdemére kiható súlyos anyagi vagy eljárási hiba orvoslására, a jogkövetkezmények rendezésére. Ez az igény azonban a jogsértő döntés megtámadása iránti perben terjeszthető elő, mint ahogy azt a felperes meg is tette. Az elsőfokú bíróság azonban az alperesi hatóság határozatát nem tartotta jogszabálysértőnek, ezért a megtámadási perben hozott ítélet ügyszáma ítélettel a keresetet elutasította. A megtámadási perben hozott döntés következménye lehet az alanyi jog, annak keretét adó közigazgatási jogviszony fennálltának kimondása, erre azonban a felperes esetében nem került sor.

[24] A marasztalási perrel a felperes arra irányuló célja, hogy visszamenőlegesen és a jövőre nézve is mentesüljön az egészségügyi szolgáltatási járulékfizetési kötelezettség alól -, azaz a számára sérelmes határozat megváltoztatásra vagy megsemmisítésre kerüljön - nem érhető el. A felperes kizárólag csak a saját jogi érdekeltiségébe tartozó döntést, azt is csak az őt közvetlenül ért jogsérelemmel összefüggésben támadhatta. A felperes sérelme azonban az alperes határozatából, végleges döntéséből fakadt. Ennek orvoslásának elsődleges eszköze a hatóság határozatának megtámadása, marasztalási kereseti kérelme csak ezzel összefüggésben értelmezhető. A megtámadási perben hozott ítélet ügyszáma ítélettel érdemben eldőlt az a kérdés, hogy a felperes a Tbj. 45/A. §-a szerinti törvényi feltételeket nem teljesítette, így az e törvényi rendelkezés szerinti jogot sem szerezte meg. Ebből fakad, hogy jogszerzés hiányában a marasztaláshoz szükséges jog, a kifejezetten annak keretét adó közigazgatási jogviszony (amely más, mint a kérelmezéssel összefüggő közigazgatási jogviszony) nem állt fenn, így a kereshetőségi jogra alapított elutasító döntése az elsőfokú bíróságnak érdemben helytálló.

[25] Amennyiben a felperes a Kp. és az adott pertárgy folytán releváns speciális ágazati szabályokkal, illetve a speciális pertárgyak esetén a Kp. megfelelő eltéréssel történő alkalmazásához szükséges eltérésekkel össze nem egyeztethető, adott esetben teljesíthetetlen kérelmeket fogalmaz meg, a kért jogkövetkezmények inadekvátak, úgy az a kereset elutasításával jár [Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.750.037/2022/3.].

[26] A felperes a perbeli jogvitában releváns Tbj. 4.§ u) pontja alapján belföldinek minősülő bejelentett lakóhellyel rendelkező magyar állampolgár, aki a 39. § (2) bekezdése alapján köteles egészségügyi szolgáltatási járulékot fizetni. E fizetési kötelezettség megszűnését követő 15 napon belüli bejelentése folytán az adóhatóság, annak hitelt érdemlő igazolása esetén (különösen tartózkodást vagy egészségbiztosítást igazoló okirattal) visszamenőlegesen, illetve a jövőre nézve törli. A megtámadási perben hozott ítélet ügyszáma ítélet szerint a felperes a bejelentését hitelt érdemlően nem igazolta, emiatt számára kedvezőtlen határozatot hozott az adóhatóság, az alanyi jog a keresettel támadott döntés folytán nem került megállapításra, formálisan sem jött létre az annak keretétől szolgáló közigazgatási jogviszony. Ezek az anyagi jogi keretek határozzák meg a felperes állított jogsérelmét, a hatóság felperes számára sérelmes határozata emiatt a megtámadási, a Kp. 38.§ (1) bekezdés a) pontja alapján indítandó keresettel lett volna orvosolható, eredményes perlés eredményeként. Ennek folytán felperesnek az alperes marasztalására irányuló keresete – meg nem szerzett jog és annak keretét adó közigazgatási jogviszony, s ezzel összefüggően

kereshetőségi jog hiányában – nem volt megalapozott, a marasztalás számszerűsítésének elmaradása nem képezte korlátját a döntésnek, a jogvita egy megelőző kérdés – az alanyi jog léte és arra alapított marasztalási igény érdemi érvényesíthetősége – alapján dőlt el.

[27] A felperes fellebbezésben előadott eljárási jogi kifogásai túlnyomó részben alaptalanok voltak, mert az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 2. § (1)-(4) bekezdéseit, a 84.§ (1) bekezdését, a 86.§ (1)-(2) bekezdéseit. A pert koncentrált, tisztességes eljárásban a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között, hatékony jogvédelmet biztosítva folytatta le; a feleket nyilatkoztatta és az érdemi döntéshez szükséges iratokat beszerezte; a keresetet kimerítette. A törvényszék ítéletében a Kp. 88.§ (1) bekezdés a) pontja alapján hozott elutasító döntést, amit a másodfokú bíróság a Kp. 88.§ (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel talált megalapozottnak. Az elsőfokú bíróság a releváns, fent említett anyagi jogi háttérjogszabályokat is figyelembe vette, az Alaptörvényre és az alapjogokra történő felperesi hivatkozás sem támasztotta alá a marasztalási per megalapozottságát, e körben az Emberi Jogok Európai Bírósága által hozott döntések sem voltak alkalmazhatóak.

[28] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján, az indokolás kiegészítésével, helybenhagyta.

[29] A másodfokú eljárásban az alperes másodfokú perköltség összege perköltséget számított fel, amelyet a Fővárosi Ítéltábla, figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (1)-(2) és (5) bekezdésére, 4.§ (1) bekezdés a) pontjára az elvégzett jogi munkával arányban állóként értékelt, és azt az alperes pernyertessége folytán a felperes köteles megtéríteni a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésének megfelelően.

[30] A felperes köteles a feljegyzett, az Itv. 39. § (1) bekezdése szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési eljárási illeték összege a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel megfizetni.

[31] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. augusztus 30.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
-----------------------	--------------------------------	------------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------